

РЕШЕНИЕ

№ 645

гр. София, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на втори април през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Теодора Кръстева

Членове: Ивайло Младенов
Светлин Михайлов

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивайло Младенов Въззивно търговско дело № 20211001000118 по описа за 2021 година

Разглеждането на делото е повторно пред настоящата инстанция.

С решение № 129 от 2.02.2021 год., пост. по т.д. № 2697/2019 г. Върховният касационен съд е отменил решение № 1923 от 26.07.2019 год. по т.д. № 5690/2016 год. на Софийския апелативен съд, с което е обезсилено решение № 1367 от 28.06.2018г., постановено по т.д. № 6397/2016г. на Софийския градски съд, VI т.о., 3 състав и е върнал делото на въззивния съд за ново разглеждане от друг състав.

Производството е по чл. 258 и следващите от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца „Кремио“ АД срещу решение № 1367 от 28.06.2018 г. по т.д. № 6307/2016 г. на Софийския градски съд, VI т.о., 3 състав, в частта, с която *е отхвърлен* предявеният от него по реда на чл. 626 от ГПК срещу „Ай Си Би Си с.р.о.“ („И.Ч.Б.Ч.“ООД)- Чешка Република иск с правно основание чл. 53 от Конвенцията на Организацията на обединените нации относно договорите за международна продажба на стоки, за установяване съществуването на вземане, за което е издадена

европейска заповед за плащане от 14.04.2016 г. по т.д. № 2607/2016 г. на Софийския градски съд, за сумата **над 19 402,84 евро до пълния предявен размер от 24 417.84 лева**, поради погасяването му чрез прихващане с насрещно вземане на ответника за сумата от 5015 евро, представляваща обезщетение за имуществени вреди, дължимо за неизпълнение на задължението на ищеца да изработи и постави върху стоките, предмет на фактури № 63749/10.10.2014 г. и № 63850/28.11.2014 г., етикети с конкретно уговорено съдържание, начин на оформление и език, както и по **въззивна жалба на ответника „Ай Си Би Си с.р.о.“ („И.Ч.Б.Ч.“ООД)- Чешка Република** против същото решение, в частта, с която е признато за установено съществуването на вземане на „Кремио“АД за сумата от **19 402,84 евро**, представляваща незаплатена цена по договори за продажба на стоки, обективирани във фактури № 63749/10.10.2014 г. и № 63850/28.11.2014 г., ведно със законната лихва от 11.04.2016 г. до окончателното изплащане на главницата, като е отхвърлено направеното от жалбоподателя-ответник възражение за прихващане с насрещното му вземане за сумата в общ размер от 8381,13 евро, претендирана като **обезщетение по чл. 45, ал. 1, б. „в“, във връзка с чл. 74 от Конвенцията**, за претърпени вреди от неизпълнение на задължението на продавача да достави качествена и годна за употреба стока, както и в частта, с която по иск с правно основание чл. 78 от Конвенцията е установено вземане на ищеца за сумата от 3070,96 евро, представляваща общо обезщетение за забава върху сумите по фактури № 63749/10.10.2014 г. и № 63850/ 28.11.2014 г., дължимо за периода от **10.12.2014 г. до 4.04.2016 г.**, за което е издадена същата заповед.

В жалбата на „Кремио“АД се твърди, че в производството по делото ответникът „Ай Си Би Си с.р.о.“ не е ангажирал доказателства, установяващи при условията на пълно и главно доказване, че праводателят на ищеца е произвел негодна и некачествена продукция, респ., че стоката е доставена с недостатъци, включително и по отношение на поставените етикети, от което ответното дружество да е претърпяло вреди, нито такива, доказващи направени от него разходи за етикетиране на стоките. Изложено е, че първоинстанционният съд неправилно е приел за доказани твърденията на ответника за наличието на съглашение между страните за етикетиране на стоките по специфично уговорен начин и неизпълнение на това задължение от страна на праводателя му „Кодап“ЕООД, тъй като единственото

доказателство за това е разменената между страните кореспонденция, която не съдържа признание на продавача за дължимост на сумата. Поддържа се, че направеното от „Кодап“ЕООД с електронно писмо от 17.11.2015 г. предложение за заплащане на сумата от 5015 евро, чрез приспадането ѝ от общо дължимата по двете фактури цена на доставените стоки, е единствено с оглед уреждане на отношенията между страните със споразумение, целящо продължаване на трайните търговски отношения между тях. Наведен е довод, че по делото липсват доказателства за сторени от ответника разходи за етикетиране или унищожение на доставената му от праводателя на ищеца стока и доколкото тя не е била върната на производителя „Кодап“ЕООД, е възможно ответното дружество да е използвало стоките с търговска цел и не само да не е понесло загубите, които твърди, но да е получило печалба от продажбата им. Поддържа се също, че калкулацията на твърдените от ответника разходи за етикетиране на стоките и за изтеглянето им от страна на търговската мрежа на „Макро“- Р. Чехия, както и за заплатени от ответника на същото дружество неустойки, формират сума от **4925 евро, а не претендираната такава от 5015 евро**, предмет на възражението за прихващане. Формулиран е петитум за отмяна на решението в обжалваната му част, *поради несъществуване на активното по компенсацията насрещно вземане на ответника за сумата от 5015 евро* и за осъждане на ответника да му заплати същата сума, представляваща част от цената на продадените стоки. Претендират се разноските, направени от жалбоподателя-ищец по водене на делото пред всички инстанции.

Ответникът „Ай Си Би Си с.р.о.“ („И.Ч.Б.Ч.“ООД)- р. Чехия, оспорва въззивната жалба на ищеца. В писмения отговор, подаден по реда на чл. 263, ал. 1 от ГПК чрез процесуалния му представител адв. Б.П., се твърди, че разменената между страните търговска кореспонденция, представена по делото, в частност електронното писмо от 17.11.2015 г., съдържа признание на праводателя на ищеца както за недостатъците на стоките, така и за размера на дължимото обезщетение от 5015 евро, което той се е съгласил да бъде приспаднато от общо дължимата по двете фактури сума, за която с решението е уважено и направеното от ответника възражение за прихващане. Оспорен е доводът на жалбоподателя-ищец, че между страните не е било договорено стоките да бъдат екетирани и правилно опаковани, с възражението, че това изискване е нормативно установено, както и че ответникът своевременно е

уведомил праводателя на ищеца за наличието на този недостатък. Формулирано е искане въззивната жалба да бъде оставена без уважение, а решението в обжалваната му част – потвърдено.

В ъ в въззивната жалба на ответника „Ай Си Би Си с.р.о.“ (,И.Ч.Б.Ч.“ООД) се твърди, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че жалбоподателят-ответник е бил уведомен по надлежния ред за извършеното прехвърляне на търговското предприятие на „Кодап“ЕООД, придобито от „Кремио“АД по реда на чл. 37 от ЗОЗ с договор от 4.08.2015 г., вписано в търговския регистър на 28.10.2015 г., доколкото по делото не са ангажирани никакви доказателства за установяване на това обстоятелство. Посочено е, че искането за плащане не представлява уведомление, по смисъла на чл. 15, ал. 1, изр. второ от ТЗ, поради което се твърди, че претенцията на ищеца е неоснователна само на това основание. Наведен е довод, че тъй като прехвърлителят „Кодап“ЕООД **не е изпълнил задължението си да уведоми** жалбоподателя-ответник за извършеното прехвърляне, той не дължи заплащане на сумите по двете фактури на приобретателя на търговското предприятие, евентуално- че не е изпаднал в забава по отношение изпълнението на задълженията по тях, поради което не дължи заплащане на мораторна лихва преди да е бил уведомен за прехвърлянето. Твърди се, че съдът правилно е констатирал, че няма спор относно мястото на получаването на стоките, посочени в процесните фактури, както и че те са предадени на превозвач и са получени от „Ай Си Би Си с.р.о.“ (,И.Ч.Б.Ч.“ООД), но не е съобразил заявеното от ответника **оспорване на търговските отношения с „Кодап“ЕООД, с възражението, че е имал такива само с дружеството- майка „Кодап“- Италия**, към което е била адресирана поръчката за доставка на процесните стоки, вкл. и описаните във фактурите такива. Изложено е, че по делото е установено, че стоките, които ответникът е поръчал чрез дружеството майка - „Кодап“- Р. Италия и е получил в Р. България от „Кодап“ЕООД- Р. България е била **некачествена- негодна за консумация и следвало да бъде изтеглена от търговската мрежа**, което е било установено веднага след предаването на стоките с марка „АРО“ от „Ай Си Би Си с.р.о.“ на „Макро Кеш енд Кери“- Р. Чехия. Посочено е, че съдът не е обсъдил доказателствата, установяващи негодността на доставените стоки за употреба съобразно предназначението им, както и за заплатените от ответното дружество неустойки на „Макро“- Р. Чехия, **чрез извършено прихващане с**

вземания на „Ай Си Би Си с.р.о.“ към него. Изложено е, че неизпълнението на задълженията на продавача да достави годна продукция и да я опакова по уговорения за това начин, се установява от представените доказателства и разменени писма. Формулирано е искане за отмяна на решението в обжалваната му част и за постановяване на друго, с което предявените от „Кремио“ АД искове да бъдат отхвърлени изцяло, евентуално - до размера на сумата от 8381,13 евро, поради погасяване чрез прихващане на претендираните от ищеца вземания с насрещното вземане на ответника в същия размер, представляващо заплатените от него неустойки и разноски, направени вследствие доставка на некачествен продукт с марка „АРО“, както и да му бъдат присъдени направените по водене на делото разноски.

Жалбоподателят-ищец „Кремио“ АД оспорва въззивната жалба на ответника. В писмения отговор, подаден по реда на чл. 263, ал. 1 от ГПК чрез пълномощника му адв. Н. К.-М. се твърди, че възражението на ответника, че не е бил уведомен за прехвърлянето на търговското предприятие на „Кодап“ ЕООД е недопустимо пред въззивната инстанция, тъй като такова не е било направено своевременно в първоинстанционно производство. Евентуално се поддържа, че не е съществувало задължение за уведомяване на кредиторите и длъжниците за извършеното прехвърляне, тъй като „Кремио“ АД е придобило търговското предприятие на „Кодап“ ЕООД по договор от 4.08.2015 г., вписан в търговския регистър на 28.10.2015 г., сключен по реда на чл. 37 от Закона за особените залози, който не предвижда такова задължение. Наведен е и довод, че качеството на прехвърлител по договора има заложникът кредитор „УниКредит Булбанк“ АД, с когото е сключен договорът, а не залогодателят „Кодап“ ЕООД, поради което счита за неоснователен довода на жалбоподателя-ответник, че за прехвърлянето на предприятието той е следвало да бъде уведомен от „Кодап“ ЕООД. Посочено е, че в клаузата на чл. 5, ал. 3 от договора предвидено, че уведомяването на длъжниците следва да се извърши от „Кремио“ АД, за което прехвърлителят „УниКредит Булбанк“ АД е упълномощил приобретателя, който е уведомил за това „Ай Си Би Си с.р.о.“ чрез поканата за плащане, връчена по електронен път на 26.01.2016 г. и в офиса му на 27.01.2016 г. с покана от 26.01.2016 г. Поддържа се, че продажбените правоотношения са възникнали между „Кодап“ ЕООД и „Ай Си Би Си с.р.о.“, видно от товарителници CMR № CZ 0880501 от 28.11.2014 г. и CMR № CZ 00678952 от 10.10.2014 г., и

опаковъчни листове от същите дати, както и че по делото не са ангажирани доказателства, че доставката на процесните стоки е била извършена по договорни отношения на ответника с друго дружество. Поддържа се, че задълженията по процесните две фактури са потвърдени от длъжника „Ай Си Би Си с.р.о.“ и чрез потвърждение на салда между него и „Кодап“ЕООД към 31.12.2014 г., както и чрез осчетоводяването на издадените от праводателя на ищеца фактури. Оспорено е като недоказано твърдението на жалбоподателя-ответник за доставка на некачествени и негодни за употреба стоки, както и за понесени от него вреди с възражението, че тяхното връщане от „Макро кеш енд кери“- Чешка Република и понесените от ответника вреди под формата на разноси и неустойки не се подкрепят от представените доказателства. Формулирано е искане въззивната жалба на ответника да бъде оставена без уважение, а решението в обжалваната с нея част да бъде потвърдено.

Съдът, като прецени доводите и възраженията на страните, във връзка с доказателствата по делото, съобразно чл. 235 от ГПК, във връзка с чл. 273 от ГПК, приема следното :

Въззивните жалби са подадени в процесуално- преклузивния срок по чл. 259, ал. 1 от ГПК, срещу валиден и допустим съдебен акт и от надлежно легитимирани страни с правен интерес от обжалването, поради което са процесуално допустими.

Безспорно е между страните по делото, а това се установява и от събраните доказателства, че с договор за продажба, сключен на 4.08.2015 г. с нотариална заверка на подписите на представителите на страните, по реда на чл. 37 от ЗОЗ, във връзка с чл. 15 от ТЗ, „УниКредит Булбанк“АД като заложен кредитор по учредени в негова полза два особени залога, съответно № 001, вписан в търговския регистър под № 20130117130306 и № 002, вписан в същия регистър под № 20140317095915, за обезпечаване на вземания по договор за банков кредит, е прехвърлило възмездно на купувача по него „Кремио“АД, от свое име, но за сметка на залогодателя правото на собственост върху търговското предприятие на зложния длъжник „Кодап“ЕООД, като съвкупност от права, задължения и фактически отношения. Съгласно чл. 5, т. 3 от договора, купувачът се е задължил да уведоми кредиторите и длъжниците на търговското предприятие за извършеното прехвърляне, действайки като пълномощник на продавача.

Прехвърлянето е вписано по партидата на „Кодап“ЕООД на 28.10.2015 г., под № 20151028143650 и на същата дата- по партидата на приобретателя „Кремио“АД под № 20151028143650. От приложеното в цялост т.д.№ 2607/2016 г. на Софийския градски съд, VI т.о., 16 състав се установява, че по него съдът е издал в полза на „Кремио“АД европейска заповед за плащане от 14.04.2016 г. – формуляр „Д“ по чл. 12, § 1 от Регламент (ЕО)№ 1896/2006 г. на Европейския парламент и на Съвета за създаване на процедура за европейска заповед за плащане срещу длъжника „Ай Си Би Си с.р.о.“ - гр. Пршеров, Чешка република за сумата в общ размер от 27 488.8 евро, от които 24 417.84 евро- главница, мораторна лихва в размер на 3070.96 евро, както и законната лихва за забава върху главницата от 11.04.2016 г. и разноси в заповедното производство в размер на 3331 лв. В срока по чл. 16, ал. 2 от Регламент (ЕО) № 1896/2006 г. длъжникът „Ай Си Би Си с.р.о.“ е подал възражение срещу връчената му заповед с формуляр „Е“ от същия регламент, което обуславя наличието на правен интерес от предявяването на иска за вземанията, предмет на оспорената заповед, като абсолютна процесуална предпоставка за неговата допустимост, доколкото заявителят не е поискал изрично прекратяването на производството в този случай.

Като писмени доказателства по делото в първоинстанционно производство са приети издадените от „Кодап“ЕООД фактури, въз основа на които се претендират исковите суми и CMR товарителниците, удостоверяващи предаването им на превозвач, а именно 1) фактура № 0000063749/10.10.2014 г. за стоките по поръчка № PP354379/10.10.2014 г. с получател „Ай Си Би Си С.Р.О.“- Чешка република, за сумата от 9475,20 евро, от които 4 838,40 евро представляващи цената на 4032 бр., опаковани в 336 кашона сметана, описана като „УНТ продукт за готвене ARO 26%- 1 л“ и сумата от 4 636,80 евро – цената на 4032 бр. растителна бита сметана „ARO 26%- 1 л“, както и международна CMR товарителница № CZ 0678952, издадена на 10.10.2014 г., в която като товародател е посочен продавачът „Кодап“ЕООД, а като получател на товара- купувачът „Ай Си Би Си с.р.о.“; 2) фактура № 0000063850/28.11.2014 г., издадена въз основа на поръчка № PP356641/28.11.2014 г. с продавач „Кодап“ЕООД и получател (купувач) „Ай Си Би Си С.Р.О.“- Чешка република, за сумата от 14 942,64 евро, от която 5 495,04 евро- цената на 5 184 бр. растителна сметана за готвене „МайДей“- 25% 1 л., 4 838,40 евро- цената на 4 032,00 бр. „УНТ продукт за готвене

„ARO“ 26% 1- л. и 4 609,20 евро – цената на 4008 бр. растителна бита сметана „ARO“ 26% - 1 л., Сърбия, както и международна товарителница CMR № CZ 0880501, издадена на 28.11.2014 г., удостоверяваща предаването на същите стоки на превозвач, в която като товародател е посочен „Кодап“ЕООД, а като получател „Ай Си Би Си с.р.о.“ – Чешка република. В двете фактури е посочено, че продажбата на посочените в тях стоки се извършва при условията на клауза EXW (ex works), т.е. франко завода на производителя, респ. продавача, а заплащането на цената се извършва в 60-дневен срок от изпращането на стоките.

От приетото в първоинстанционно производство заключение на съдебно-счетоводната експертиза, съставено от вещото лице Д. Г., от извършената проверка в счетоводството на ищеца е установено, че по счетоводна сметка 411210 - Клиенти, за клиент 90198 - I.C.B.C.R.S.R.O са осчетоводени следните фактури: 1) Фактура № 0000063749 от 10.10.2014 г. на стойност 18 531,88 лева, представляващи 9 475,20 евро, като приходът в размер на 18 531,88 лева е отчетен по сметка 701 - Приходи от продажба на продукция. Фактурата е издадена на основание поръчка PP354379/10.10.2014 г.; 2) Фактура № 0000063850 от 28.11.2014 г. на стойност 29 225,26 лева, представляващи 14 942,64 евро, като приходът в размер на 29 225,26 лева е отчетен по сметка 701 - Приходи от продажба на продукция. Фактурата е издадена на основание поръчка PP356641/28.11.2014 г. От проверката на предоставените от „Кремио“ЕАД извлечения за клиент 90198 - I.C.B.C.R.S.R.O, експертизата е констатирала, че по процесните фактури няма осчетоводени плащания, в резултат на което в счетоводната програма фигурира вземане към клиент 90198 - I.C.B.C.R.S.R.O. в размер на 47 757,14 лева, равностойни на 24 417,84 евро.

По предоставеното от „Ай Си Би Си с.р.о.“ счетоводно извлечение за доставчик „Кодап“ЕООД експертизата е установила, че **процесните фактури са заведени в счетоводството на ответното дружество**, съответно Фактура № 0000063749 от 10.10.2014 г. на стойност 260 994,38 чешки крони, представляващи равностойност на 9475,20 евро, за доставчик „Кодап“ЕООД, като фактурата е заведена на 14.10.2014 г.; Фактура № 0000063850 от 28.11.2014 г. на стойност 412 491,58 чешки крони, равностойни на 14 942,64 евро, за същия доставчик, заведена на 2.12.2014 г. Според предоставените от ответното дружество счетоводни справки е било

извършено погасяване на задълженията по процесните фактури с номера № 0000063749 от 10.10.2014 г. и № 0000063850 от 28.11.2014 г., съответно на 13.12.2014 г. и 30.01.2015 г., но според експертизата не в счетоводните записвания не е посочени начинът на погасяване, освен две споразумения за уреждане на вземания и задължения [неподписани от представител на „Кодап“ЕООД], въз основа на които експертизата е извършила примерно погасяване на задълженията по фактурите, представено в Таблица № 1 от заключението, в резултат на което е установила задължения по процесните фактури в размер на 20 529,78 лева, представляващи 10 496,71 евро. По отношение размера на мораторната лихва, експертизата е дала заключение, че за вземането по фактура № 0000063749 от 10.10.2014 г. с падеж 10.12.2014 г. (60 дена от изпращането на стоките) и стойност от 18 531,88 лева, представляващи 9475,20 евро, лихвата за забава за периода от 10.12.2014 г. до 11.04.2016 г. е в размер на 2 520.94 лева, равностойни на 1288,94 евро. За вземането по фактура № 0000063850 от 28.11.2014 г. с падеж 28.01.2015 г. (60 дена от датата на изпращането), на стойност 29 225,26 лева, представляващи 14 942,64 евро, дължимата лихва за забава за периода от 28.01.2015 г. до 11.04.2016 г. е 3 577.04 лева, равностойни на 1828.91 евро. Експертизата е изготвила и втори вариант на заключението относно размера на мораторната лихва, ако се приеме, че е налице прихващане на вземания и задължения, като в този случай лихвата за забава на върху остатъчния размер на задълженията от 10 496,71 евро възлиза на 484,68 евро, за периода от 29.10.2015 г. до 11.04.2016 г.

Настоящият състав кредитира заключението на експертизата като компетентно изготвено и кореспондиращо на доказателствата по делото.

Като писмено доказателство по делото е представено споразумение за взаимно уреждане на вземания и задължения от 29.10.2015 г. л. 276), *подписано само от представител на „Ай Си Би Си с.р.о.“*, според което вземанията на „Кодап“ЕООД по процесните фактури съответно № 63749 от 14.10.2014 г. и № 63850 от 31.1.2015 г. в общ размер от 22.610,68 евро, се погасяват частично с насрещните вземания на „Ай Си Би Си с.р.о.“ по фактури № 15040403 от 1.10.2015 г. за 6.097,92 евро, № 15040410 от 5.10.2015 г. за 476,05 евро, № 15040411 от 5.10.2015 г. за 5.015 евро, № 15040446 от 29.10.2015 г. за 525 евро, в общ размер от 12.113,97 евро, като дължима за

плащане остава разликата от 10.496,71 евро, която купувачът се е съгласил да заплати. Представено е и споразумение от 18.08.2015 г., според което с вземания на „Ай Си Би Си с.р.о.“ в общ размер от 1807.16 евро по посочени в него фактури се погасява до размера на тази сума вземането на „Кодап“ЕООД по фактура № 63749/14.10.2014 г., като дължима по нея остава сумата от 7668.04 евро, както и споразумение от 6.10.2015 г., според което вземанията на „Кодап“ЕООД по двете процесни фактури се погасяват с насрещните вземания на „Ай Си Би Си с.р.о.“ в общ размер от 11 588.97 евро, като дължима остава сумата от 11 021.71 евро. Тези споразумения са подписани само от представител на „Ай Си Би Си с.р.о.“, но не и от такъв на „Кодап“ЕООД.

В заверени от пълномощника на ответника фотокопия и в превод на български са представени и пет документа, издадени от „Макро кеш енд кери“- Чешка република, за връщане на „Ай Си Би Си с.р.о.“ на доставени стоки- различни количества растителна сметана „АРО“, вкл. и поради „грешен етикет“ (документи от 14.01.2015 г., 15.01.2015 г. и 30.01.2015 г.- л. 282, л. 284 и л. 288).

Представена е и разменена между „Кодап“ЕООД и „Ай Си Би Си с.р.о.“ електронна кореспонденция във връзка с извършване на процесните доставки.

С електронно писмо, изпратено на 1.04.2015 г. „Ай Си Би Си с.р.о.“ е уведомило „Кодап“ЕООД, че върху доставените от дружеството стоки са поставени етикети с неправилно съдържание „със сместени думи и на различни езици във версията на чешки език“, поради което получателят „Макро кеш енд кери“- Чешка Република е заявил, че за сметка на доставчика от магазините му следва да бъдат изтеглени всички неправилно етикетирани стоки. В писмото са посочени разходите на „Ай Си Би Си с.р.о.“ във връзка с този недостатък на стоките, а именно дължима на „Макро“ неустойка в размер на 10 % върху цената на неправилно етикетирани стоки, възлизаща на 450 евро, както и неустойка за недоставени стоки от 3000 евро (неустойка за забава по 500 евро за период от 6 седмици), разходи от 950 евро за изтегляне на стоките от магазините и от 525 евро за отпечатване на нови етикети, като е посочено, че общата сума възлиза на 5015 евро. Със същото писмо е направено предложение тези разходи да бъдат поети от „Кодап“ЕООД, а за сметка на „Ай Си Би Си с.р.о.“ да останат разходите по

коригиране формулировката [съдържанието] на етикетите и тяхното залепване. С писмо, изпратено на 17.09.2015 г. представител на „Кодап“ЕООД е уведомил „Ай Си Би Си с.р.о.“, ***че въпросът може да бъде решен, като дължимата от купувача цена на продадените стоки в размер на 24 417.84 евро „бъде намалена“ със сумата на разходите от 5015 евро.*** Същото предложение за приспадане на тази сума от дължимата от купувача цена се съдържа в електронно писмо от 7.12.2015 г. С допълнително писмо, изпратено на „Кремио“АД на 26.01.2016 г., купувачът „Ай Си Би Си с.р.о.“ е предявил допълнителна претенция за сумата от 6097 евро, представляваща обезщетение за вреди под формата на заплатени на „Макро кеш енд кери“ неустойки и допълнителни разходи, във връзка с недостатъци на доставените от „Кодап“ЕООД стоки, като е заявил, че е съгласен да заплати само разликата от 13 304 евро.

Представена е издадена от „Ай Си Би Си с.р.о.“ фактура № 15040403/1.10.2015 г. за сумата от 6097.92 евро, формирана като сбор от разходите за изтегляне от търговската мрежа на негодни за продажба стоки „Аро подсладен“ и „Аро неподсладен“ и заплатени от издателя на фактурата неустойки на „Макро кеш енд кери“, фактура № 15040410 от 5.10.2015 г. за сумата от 476.05 евро, представляваща разходи за анализ на продукта „Аро подсладен“ във веригата „Макро“- Чешка република, фактура № 15040411 за сумата от 5015 евро, представляваща направени разходи за изтегляне на „Аро“- подсладен и неподсладен от търговската мрежа и заплатени неустойки от издателя на „Макро“- Ч. Реп. неустойки, фактура № 15040207 от 19.05.2015 г. за сумата от 114.24 евро неустойка за недоставена стока, заплатена на „Макро“-Ч. Реп., фактура № 15040239 от 10.06.2015 г. за сумата от 204.50 евро- разходи за анализ на продукта „Аро- неподсладен“, фактура № 15040341 от 17.08.2015 г. за сумата от 327.59 евро – разходи за анализ на продукта „Аро“ във веригата на „Макро“-Ч. Реп. и фактура № 150403042 от 17.08.2015 г. за сумата от 1160.83 евро, представляваща неустойка за неизвършена доставка за 2014 г.

При горните данни съдът намира следното :

За разлика от националната уредба на заповедното производство по глава XXXVII от ГПК до реформата му от 2019 г., при което производството по специалния установителен иск по чл. 422, във връзка с чл. 415 от ГПК е

уредено като продължение на заповедното такова в спорната му фаза, което цели установяване със сила на пресъдено нещо на вземанията по заповедта, с оглед стабилизиране на нейната изпълнителна сила, Регламент (ЕО) № 1896/2006 г. на Европейския парламент и на Съвета от 12.XII. 2006 г. за създаване на процедура за европейска заповед за плащане не предвижда възможност за осъществяване на **изпълнение въз основа на оспорената с възражението на длъжника европейска заповед** след успешно провеждане на иска за вземането, предявен по общия ред. Това следва от нормата на чл. 18, § 1 от регламента, според която съдът по произход обявява европейската заповед за плащане за подлежаща на изпълнение, само ако в срока по член 16, § 2 длъжникът **не е подал възражение**, чиято липса е абсолютна предпоставка за нейното привеждане в изпълнение, като само в тази хипотеза издадената по реда на регламента заповед представлява валиден изпълнителен титул. Съгласно чл. 17, § 1 от Регламента, ако възражението е подадено в срока по член 16, § 2, производството продължава пред компетентните съдилища на държавата-членка по произход **в съответствие с правилата на редовното гражданско производство**, освен ако ищецът не е поискал изрично неговото прекратяване, като в този случай, съгласно чл. 626 от ГПК, заповедният съд служебно препраща материалите по делото на родово и местно компетентния съд. Същевременно, според нормата на § 2 от с. чл., когато ищецът е предявил своето вземане чрез процедурата за европейска заповед за плащане, нищо в националното законодателство не засяга неговото положение в последващо редовно гражданско производство. От изложеното следва, че с подаване на възражение срещу европейската заповед за плащане от страна на длъжника, ако заявителят не е изключил изрично исковия ред за защита, **заповедното производство ex lege се трансформира в исково**, по което ищецът търси самостоятелна защита на своето неудовлетворено притезание срещу ответника, идентично с това по оспорената от длъжника заповед за плащане, а не стабилизиране правните последици на издадената заповед, в частност на нейната изпълнителна сила, която отпада с подаване на възражението и се замества от изпълнителната сила на решението, постановено в исковото производство, при благоприятен за заявителя изход на спора относно вземанията по издадената заповед. От изложеното следва, че при конверсия на заповедното производство по Регламент (ЕО) № 1896/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 12.XII.2006 г. в такова по общия исков ред, искът на

заявителя по оспорената заповед е *дефинитивно осъдителен, а не установителен*, доколкото за разлика от националната уредба на заповедното производство не е налице паралелна висящност на две производства- заповедно и исково, а със съвременното подаване на възражението от страна на длъжника, заповедното производство се трансформира в исково такова, като „продължава пред компетентните съдилища на държавата-членка по произход в съответствие с правилата на редовното гражданско производство“, т.е. на общия исков процес, при който процесуалният способ за защита на неудовлетворените притежателни права е осъдителният иск, тъй като само осъдителното съдебно решение притежава изпълнителна сила (в този смисъл относно вида на иска са както мотивите на отменителното решение на Върховния касационен съд, така и практиката на настоящия състав, обективирана в решение № 765 от 15.04.2016 г. по т.д.№ 4869/2014 г. на САС, 3 състав, чиито мотиви са възпроизведени във въззивното решение, постановено при първоначалното разглеждане на делото пред настоящата инстанция). Предявяването на установителен иск за вземанията по оспорена европейска заповед за плащане обуславя нередовност на исковата молба поради противоречие между обстоятелствената част и петитума, отстранима по реда на чл. 129, ал. 2 от ГПК. Според т. 5 от ТРОКГТК № 1/9.12.2013 г. пост. по тълк.д.№ 1/2013 г., разрешението, съдържащо се в ТРОСГК № 1 от 17.07.2001 г., пост. по гр. д. № 1/2001 г. продължава да е актуално при нередовност на исковата молба, извън хипотезата на нередовност, поради противоречие между обстоятелствената част, в която се излагат твърдения, сочещи на правен интерес да се търси защита срещу определено лице, и петитума, насочен срещу друго лице, при която въззивното решение е недопустимо и подлежи на обезсилване, а делото се връща за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд, какъвто не е случаят по настоящото дело. Според т. 4 от ТРОСГК № 1 от 17.07.2001 г. по гр. д. № 1/2001 г., когато за пръв път се констатират нередовности на исковата молба пред въззивния съд, той я оставя без движение с указания до ищеца да ги отстрани, при неизпълнение на които първоинстанционното решение се обезсилва, като в този случай отстраняването на дефектите на исковата молба пред въззивния съд може да се отнася до всички нейни реквизити, посочени в чл. 98 и чл. 99 от отменения ГПК, аналогични на чл. 127 и чл. 128 от сега действащия ГПК, при

съобразяване, че когато се уточнява основанието, петитумът или страните по делото, то не трябва да представлява недопустимо изменение на иска или предявяване на нов иск пред втората инстанция в нарушение на чл. 116 и чл. 117 от ГПК, аналогични на чл. 214 и чл. 228 от ГПК-2008 г. В случая не е налице недопустимо изменение на петитума на исковата молба, ***а отстраняване нередовността на исковата молба по чл. 127, ал. 1, т. 5 от ГПК, чрез привеждането му в съответствие с нейната обстоятелствена част относно вида на търсената защита***, в какъвто смисъл са и указанията, дадени с отменителното решение на Върховния касационен съд. Съобразно указанията на ВКС, с молба от 2.04.2021 г. нередовността на исковата молба, обусловила отмяната на първоначално постановеното въззивно решение е отстранена при повторното разглеждане на делото пред въззивната инстанция, като е формулиран осъдителен диспозитив по исковете за вземанията на заявителя „Кремио“ АД по оспорената европейска заповед за плащане.

По съществуто на въззивните жалби настоящият състав намира следното :

С оглед доводите и възраженията на страните, инвокирани в подадените от тях въззивни жалби, на първо място, обуславящ изхода на спора по делото е въпросът ***за страните по продажбеното правоотношение***, във връзка с продажбата на процесните стоки по двете фактури, а оттам и за активната материалноправна легитимация на ищеца „Кремио“ АД, като титуляр на вземанията за заплащане на цената, представляващи част от имуществения субстрат на търговското предприятие на неговия праводател „Кодап“ ЕООД-издател на същите фактури.

Съобразно чл. 11 от Конвенцията на ООН относно договорите за международна продажба на стоки, договорът за продажба е двустранен, консенсуален, комутативен, възмезден и неформален, поради което се счита сключен с постигането на съгласие между страните по него относно предмета на продажбеното правоотношение. Затова сключването му може да се установява с всякакви допустими от закона доказателствени средства, включително и с фактури, които съдържат уговорки относно всички съществени елементи на правоотношението (*essentialia negotii*)-индивидуализация на предмета на договора и уговорената между страните

продажна цена, или начина на определянето ѝ. В случая такова съгласие е обективизирано в издадените от праводателя на ищеца- „Кодап“ЕООД фактури, които съдържат подробни данни за вида и броя на стоките, начина на опаковането им, тяхната единична и обща цена и нейното тегло, както и факултативните условия на доставка- клауза по „Инкотермс“– EXW- София и 60-дневен отлагателен срок от експедирането им за падежа на задължението за заплащане на цената. Като купувач и получател на стоките във фактурите е посочен ответникът „Ай Си Би Си с.р.о.“- Чешка република. Ирелевантно е обстоятелството, че фактурите са подписани единствено от представител на продавача „Кодап“ЕООД. От събраните по делото доказателства, в частност от заключението на назначената в първоинстанционно производство съдебно-счетоводна експертиза се установява, че фактурите са били осчетоводени от ответника, което съобразно трайната практика на Върховния касационен съд представлява конклюдентно действие, което по несъмнен начин сочи съгласието му за сключване на обективизираните в тях договори, както и признание на вземанията на насрещната по материалното правоотношение страна, за заплащане цената на посочените в тях стоки. На следващо място, между страните е безспорно, а това се установява и от разменената между тях кореспонденция, че стоките по фактурите са били получени от ответника „Ай Си Би Си с.р.о.“, посочен в тях като купувач. Ето защо съдът намира, че обективизираното в процесните фактури дистанционно продажбено правоотношение е възникнало между праводателя на ищеца „Кодап“ЕООД като продавач и „Ай Си Би Си с.р.о.“- купувач, а не между последното и дружеството със седалище в Р. Италия, до което са били адресирани поръчките.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя-ответник, че ищецът „Кремио“АД не се легитимира като носител на вземанията по двете фактури, тъй като прехвърлянето на търговското предприятие на „Кодап“ЕООД не му е било съобщено от стария кредитор. Нормата на чл. 15, ал. 1 in fine от ТЗ възлага задължението за уведомяване на кредиторите и длъжниците за извършеното прехвърляне върху *отчуждителя на предприятието*. В случая договорът от 4.08.2015 г. за прехвърляне на търговското предприятие на „Кодап“ЕООД е сключен между зложния кредитор „УниКредит Булбанк“АД, в чиято полза е учреден особен залог върху него, като прехвърлител и „Кремио“АД като негов приобретател. Съгласно чл. 37. ал. 1

от ЗОЗ, вписалият пристъпване към изпълнение заложен кредитор сключва договора за продажба на заложеното имущество *от свое име, но за сметка на залогодателя*. Заложният длъжник „Кодап“ЕООД не е страна по този договор и няма качеството на отчуждител по него, по смисъла на чл. 15, ал. 1 от ТЗ, а оттам- не е носител на задължението за уведомяване на кредиторите и длъжниците на прехвърленото предприятие, предвидено в същата норма. Затова в тази хипотеза носител на задължението за уведомяване е заложният кредитор – отчуждител по договора, като в случая, в клаузата на чл. 5, т. 3 от договора той е овластил приобретателя „Кремио“АД да извърши уведомлението за станалото прехвърляне, действайки като негов пълномощник, което той е осъществил с поканата за доброволно изпълнение, отправена до длъжника по двете фактури. Освен това, съобразно трайната практика на Върховния касационен съд, уведомлението на длъжника може бъде валидно извършено и с исковата молба, с която приобретателят претендира срещу длъжника вземанията, включени в имуществения субстрат на търговското предприятие. На следващо място, прехвърлянето на търговското предприятие се вписва по партидата на прехвърлителя (а при продажбата му по реда на чл. 37 от ЗОЗ- на заложния длъжник) и на приобретателя в търговския регистър, като в случая това обстоятелство е вписано по партидата на „Кодап“ЕООД в търговския регистър на 28.10.2015 г. с данни за неговия приобретател, поради което и с оглед оповестителното действие на вписването по чл. 7, ал. 1 от ЗТРРЮЛНЦ се смята, че е станало известно на третите добросъвестни лица от този момент. Неоснователно е позоваването по *analogia legis* на нормата на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД, според която прехвърлянето на вземане има действие спрямо третите лица и спрямо длъжника от деня, когато то бъде съобщено на последния от предишния кредитор. За разлика от цитираната норма, разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от ТЗ не обуславя действието на прехвърлянето на търговското предприятие, в частност транслативния му ефект по отношение на отделните съставляващи го компоненти, от уведомяването на кредиторите и длъжниците от страна на отчуждителя. Задължението за уведомяване е предвидено в нормата на чл. 15 от ТЗ като оказване на съдействие от страна на прехвърлителя на търговското предприятие за надлежно изпълнение от страна на длъжника по отношение на неговия приобретател, но не обуславя действието на прехвърлянето. Извън горното по делото не се твърди, а липсват и доказателства в този смисъл,

преди предявяване на иска по делото ответникът да е изпълнил изцяло или частично задълженията си по двете фактури по отношение на предишния собственик на търговското предприятие „Кодап“ЕООД, поради което правоотблъскващото възражение на ответника с позоваване на чл. 15, ал. 1, изр. второ от ТЗ е неоснователно.

По изложените съображения съдът намира, че жалбоподателят-ищец „Кремийо“АД е носител на вземанията по двете фактури за заплащане цената на продадените стоки.

С оглед доводите на страните, инвокирани в подадените от тях въззивни жалби, съществото на спора се концентрира върху възраженията на ответника „Ай Си Би Си с.р.о.“ за прихващане на претендираните по делото суми с насрещните му вземания към продавача, респ. ищеца като негов правопреемник, за сумата от 5015 евро- обезщетение за вреди от недостатъци на доставените стоки, изразяващи се в неправилното им етикетиране и за сумата в общ размер от 8381.13 евро- обезщетение за вреди от неизпълнение на задължението за доставка на стока, годна за употреба според предназначението ѝ, включваща заплата от ответника „Ай Си Би Си с.р.о.“ на „Метро кеш енд кери“-Чешка Република неустойка и разходи за анализ на доставената стока, при които се твърди, че е била установена нейната негодност. От разменената електронна кореспонденция се установява, че на 1.04.2015 г. ответникът „Ай Си Би Си с.р.о.“ е уведомил „Кодап“ ЕООД, че доставените му стоки са ненадлежно етикетирани, поради неправилно изписване на съдържанието му в частта относно текста на чешки език, и затова по искане на „Макро Кеш енд кери“-Ч.Реп. е следвало да бъдат изтеглени от търговската мрежа и етикетирани повторно, като ответникът е следвало да заплати на „Макро“ и неустойки в размер на 3450 евро, както и да направи разходи за изтегляне на стоките от магазинната мрежа на същата търговска верига и за отпечатване на нови етикети, като общата сума възлиза на 5015 евро, и е направил искане праводателят на ищеца да му заплати тази сума. С електронно писмо от 17.09.2015 г. представител на „Кодап“ЕООД е предложил със сумата от 5015 евро да бъде намалена дължимата от „Ай Си Би Си с.р.о.“ цена на доставените стоки. С оглед изложените във въззивната жалба на ищеца доводи, между страните по делото се е развил спор по въпроса дали това електронно изявление представлява признание за съществуване на насрещното активно по компенсацията вземане на

ответника- както на основаниято за възникването му, така и на неговия размер. Признанието представлява изявление на страната за настъпване на неизгоден за нея факт или такова, от което по несъмнен начин следва нейното съгласие, че този факт действително се е осъществил. Неговата доказателствена сила се основава на неблагоприятния за автора на волеизявлението характер на този факт или група от факти. Признанието може да бъде направено пред съда, пред друг орган или пред насрещната страна, а когато е извънсъдебно може да бъде доказано с документа, който го материализира или със свидетелски показания. По въпроса за преценката от съда на извънсъдебното признание на факти, направено от страна по спора, с оглед на всички останали доказателства и обстоятелства по делото е формирана трайна практика, според която на доказано извънсъдебно признание на неизгодни за страната по спора факти, не могат да бъдат противопоставени обясненията на същата страна, които съдържат изгодни за нея факти, чрез които да бъде отречена доказателствената стойност на признанието само въз основа на тези обяснения, а то следва да бъде преценено съобразно чл. 175 от ГПК- с оглед на всички обстоятелства по делото (така решение № 108 от 25.06.2020 по гр.д.№ 1538/2019 г. на ВКС, ГК, IV г.о.). В случая, изявлението на представител на ищеца, че е съгласен от дължимата продажна цена на стоките в общ размер от 24 417.84 евро да бъде извадена тази в размер на 5015 евро, формирана като сбор от разходите, свързани с неправилното етикетирание на доставените стоки и понесените от него вреди от същия недостатък под формата на обезщетения, заплатени на трето лице, поради същия недостатък- „Макро кеш енд кери“-Чешка Република, представлява признание на вземането и на фактите, от които то произтича. С оглед нормата на чл. 175 от ГПК, съдът съобрази, че по делото е представен издаден от „Макро“ документ № 621849 от 14.01.2015 г. за връщане на стоки от търговски обект в гр. Злин, доставени от „Ай Си Би Си с.р.о.“ и представляващи растителна сметана „АРО“ - подсладена и неподсладена в опаковки от 1 л. (л. 282 от делото), както и аналогични документи, съответно № 669969/15.01.2015 г. и № 669955/30.01.2015 г. (л. 284 и л. 288), удостоверяващи връщането на такива стоки на същия доставчик от търговски обекти на „Макро“ в гр. Острава, в които изрично е посочено, че основаниято за това е обозначаването им с „грешен етикет“, което кореспондира на твърдението на ответника, че стоките са били върнати на

„Ай Си Би Си с.р.о.“ от търговеца, в чиято мрежа е следвало да бъде осъществена търговската им реализация на дребно, поради неправилно изписване на текста върху етикета на чешки език. Според чл. 45, ал. 1, б. „b“ от Конвенцията на ООН, ако продавачът не изпълни някое от задълженията си по договора или по тази конвенция, купувачът може да търси обезщетение за вреди, както е предвидено в чл. 74 до 77, а според чл. 74, обезщетението за нарушаване на договора от една от страните [по него] се състои в сума, равна на претърпяната загуба и на пропуснатата полза от другата страна поради нарушението и не може да надвишава вредите, които страната, нарушила договора, е предвиждала или е трябвало да предвиди при сключване на договора като възможна последица от неговото нарушаване, като държи сметка за фактите, които е знаела или е трябвало да знае. В случая по делото е безспорно, че продавачът „Кодап“ЕООД е знаел, че доставените на „Ай Си Би Си с.р.о.“ стоки са били предназначени за реализация на пазара в Чешката Република, от което следва, че поставените върху тях етикети следва да съдържат надлежен надпис на езика на държавата, за чийто пазар са били предназначени със съответните реквизити- наименование на продукта, съдържание и др., без които предлагането им в търговската мрежа е недопустимо.

По тези съображения настоящият въззивен състав намира, че възражението за прихващане с насрещното вземане на ответника в размер на 5015 евро е основателно, поради което до размера на тази сума искът на „Кремио“АД следва да бъде отхвърлен, с оглед ефекта на съдебното прихващане.

Неоснователно е възражението за прихващане с вземането на ответника за сумата от 8381,13 евро, представляваща обезщетение за претърпени от него вреди, вследствие пълната негодност на доставената стока за употреба, съгласно предназначението ѝ, в размер на средствата, заплатени за лабораторен анализ и за изтеглянето ѝ от търговската мрежа, както и за заплащане на начислени от „Макро кеш енд кери“-Чешка република неустойки за неизпълнение на задължението на „Ай Си Би Си с.р.о.“ за доставка на качествени стоки. По делото ответникът, който носи доказателствената тежест, не е установил с противопоставими на ищеца доказателства, че доставените му стоки- растителна сметана- подсладена и неподсладена, са негодни за употреба, поради втвърдена консистенция. Не са

ангажирани и доказателства, че ответникът действително е направил разходи за изтеглянето на стоките от магазинната мрежа и за заплащане на лабораторни анализи, при които се твърди, че е била установена тяхната негодност. По делото липсват доказателства, от които да се направи извод, че по своите физически и биохимични показатели доставената сметана е била негодна за консумация, респ. за разпространение в търговската мрежа. Представена е само разпечатка от електронна кореспонденция (л. 246)- писмо от 27.01.2015 г., с което „Макро кеш енд кери“ е уведомило „Ай Си Би Си с.р.о.“, че на 28.01.2015 г. в търговски обект на дружеството ще бъдат взети проби от „АРО“-растителна сметана – подсладена от 1 литър за извършване на аналитичен, микробиологичен и сензорен анализ от представител на лаборатория, разноските за който са за сметка на доставчика, но не и за резултатите от извършения анализ, от които може да се направи извод в твърдения от ответника смисъл. В два от представените документи за връщане на стока - № 711187/14.01.2015 г. и № 703962/29.01.2015 г. (л. 280 и л. 286) не е посочена причината за това, но не може да се предположи, че тя е нейната абсолютна негодност за използване според предназначението ѝ, още повече, че датата на първия документ предхожда тази на взимане на пробите, посочена в споменатото писмо- 28.01.2015 г. Липсват и доказателства, че стоките, от които са взети пробите (ако се приеме, че това е сторено) са идентични с тези, които са били доставени по процесните CMR товарителници и са описани в процесните фактури. Ответникът не е ангажирал и доказателства, че действително е направил разходи за лабораторни анализи на стоките и за тяхното изтегляне от търговската мрежа и унищожаване, както и за заплатени на „Макро кеш енд кери“ неустойки. По горните съображения настоящият въззивен състав намира, че възражението на „Ай Си Би Си с.р.о.“ за прихващане с вземането му към ищеца за сумата от 8381,13 евро е неоснователно.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Настъпването на падежа на задължението за заплащане цената на стоките по двете фактури е обусловен от 60-дневен отлагателен срок от изпращането им. Предвид клаузата *ex works (EXW)*, при която са сключените договорите, обективирани в двете фактури, следва да се счита, че задължението е изпълнено с предаването на стоките на превозвач,

удостоверено от съставените CMR товарителници, съответно CZ 0678952 от 10.10.2014 г. на стоките по фактура № 0000063749 от 10.10.2014 г. и CZ 0880501 от 20.11.2014 г. за тези по фактура № 0000063850 от 28.11.2014 г. С оглед принципа *dies interpellat pro homine* купувачът изпада в забава при условията на чл. 84, ал. 1 от ЗЗД- с изтичане на срока за изпълнение и дължи на продавача обезщетение за мораторните вреди от неизпълнението в размер на законната лихва за периода на забавата. Падежът на задължението за заплащане на цената по фактура № 0000063749 от 10.10.2014 г. е настъпил на 10.12.2014 г., а по фактура № 0000063850 от 28.11.2014 г. – на 28.01.2015 г., като при отчитане погасителното действие на възражението за съдебно прихващане и претендирания размер на мораторната лихва по всяка от двете фактури, исковите по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД са основателни и следва да бъде уважени за сумата от **2 406.94 евро** (606.72 евро върху вземането по фактура № 0000063749 от 10.10.2014 г. за периода от 10.12.2014 г. до 11.04.2016 г.- подаването на заявлението за издаване на европейска заповед за плащане и 1800.22 евро върху главницата по фактура № 0000063850 от 28.11.2014 г. за периода от 28.01.2015 г., до същата дата). Исковите следва да бъдат уважени в този размер, а за разликата до пълния предявен размер от 3070.96 евро- отхвърлен като неоснователен.

По горните съображения обжалваното решение следва да бъде отменено изцяло и предвид отстранената пред въззивната инстанция нередовност на исковата молба в частта относно формулирания в нея петитум, исковите по чл. 53 от Конвенцията на ООН относно договорите за международна продажба на стоки (Обн. ДВ, бр.36 от 5.05. 1992 г.) следва да бъдат уважени за сумата от 19 402.84 евро, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на заявлението за издаване на европейска заповед за плащане – 11.04.2016 г. до окончателното ѝ изплащане, като за разликата до пълния предявен размер от 24 417.84 евро исковите следва да бъдат отхвърлени като неоснователни, поради погасяването им чрез прихващане с вземането на ответника в размер на 5015 евро по чл. 45, ал. 1, б. „б“, във връзка с чл. 74 от Конвенцията, за вредите от неизпълнението на задължението за надлежно етикетиране на доставените стоки. Исковите по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД следва да бъдат уважени за сумата от 2 406.94 евро, а за разликата до пълния предявен размер от 3070.96 евро- отхвърлени.

На страните следва да бъдат присъдени разносните направени по водене

на делото пред всички инстанции съразмерно на уважената, респ.-отхвърлената част от исковете. На жалбоподателя-ищец следва да бъде присъдена съответна на уважената част от исковете държавна такса, заплатена в заповедното и първоинстанционното исково производство, в размер на 1706.24 лв., разноски за превод на съдебни книжа от 737 лв. и за вещо лице от 317.36 лв. Настоящият състав намира за неоснователно възражението на процесуалния представител на „Ай Си Би Си с.р.о.“ по чл. 78, ал. 5 от ГПК за намаляване на уговореното и действително заплатено от „Кремио“ АД адвокатско възнаграждение в размер на 2142.89 лв. без ДДС, а с ДДС- на 2571.47 лв. Минималният размер на адвокатското възнаграждение, съобразно цената на предявените искове, съгласно чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. на ВАДвС възлиза на 2142.90 лв. без ДДС, като уговореното и действително заплатено такова е в същия минимален размер, поради което не е налице прекомерност, от естество да обоснове неговото намаляване. Ето защо на „Кремио“ АД следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение съразмерно на уважената част от исковете, в размер на 2040.22 лв. с ДДС за първоинстанционно производство, на 4 080.44 лв. за въззивното производство и на 2040.22 лв. с ДДС за производството пред Върховния касационен съд.

На „Ай Си Би Си с.р.о.“ следва да бъдат присъдени направените по водене на делото разноски пред първоинстанционния съд, съразмерно на отхвърлената част от исковете, съответно от 337.14 лв., за адвокатско възнаграждение по водене на делото пред първата инстанция от 948.67 лв., пред въззивната инстанция в размер на 510.82 лв. и пред Върховния касационен съд- в размер на 134.09 лв.

Воден от изложените мотиви, Софийският апелативен съд, търговско отделение, 3 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 1367 от 28.06.2018 г. по т.д.№ 6307/2016 г. на Софийския градски съд, VI т.о., 3 състав **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА :**

ОСЪЖДА „Ай Си Би Си с.р.о.“ със седалище и адрес на управление в гр. Пршеров, Чешка Република, Чекине - Замецка 206/30, с идент. VAT №

CZ747681136 да заплати на „Кремио“АД, с ЕИК 203574123, със седалище и адрес на управление в гр. София, р-н „Сердика“, бул. „Илиянци“№ 12-14 сумата от **19 402.84 евро** (деветнадесет хиляди, четиристотин и две евро и 84 евроцента), представляваща незаплатена цена на стоки по фактура № 63749/10.10.2014 г. и по фактура № 63850/28.11.2014 г., по иск с правно основание чл. 17 от Регламент (ЕО) № 1896/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 12.12.2006 г. за създаване на процедура за европейска заповед за плащане, във връзка с чл. 626 от ГПК и чл. 53 от Конвенцията на Организацията на обединените нации относно договорите за международна продажба на стоки, ведно със законната лихва върху тази сума от **11.04.2016 г.** до окончателното ѝ изплащане, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния предявен размер от 24 417.84 евро, поради погасяването му чрез прихващане с насрещното вземане на „Ай Си Би Си с.р.о.“ за сумата от **5015 евро**, представляваща обезщетение по чл. 45, ал. 1, б. „b“, във връзка с чл. 74 от Конвенцията, за вредите от неизпълнение на задължението за надлежно етикетиране на доставените стоки.

ОСЪЖДА „Ай Си Би Си с.р.о.“ със седалище и адрес на управление в гр. Пршеров, Чешка Република, Чекине- Замецка 206/30, с идент. VAT № CZ747681136, да заплати на „Кремио“АД, с ЕИК 203574123, със седалище и адрес на управление в гр. София, р-н „Сердика“, бул. „Илиянци“№ 12-14 сумата от **2 406.94 евро** (две хиляди четиристотин и шест евро и 94 евроцента), представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумите по двете фактури, съответно за периода от 10.12.2014 г. до 11.04.2016 г. върху сумата в размер на 4460.20 евро по фактура № 0000063749 от 10.10.2014 г. и за периода от 28.01.2015 г. до 11.04.2016 г. върху сумата по фактура № 0000063850 от 28.11.2014 г., **по иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД**, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 3070.96 евро.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, „Ай Си Би Си с.р.о.“ да заплати на „Кремио“АД направените по водене на делото разносики пред първата инстанция за заплатена държавна такса в размер от 1706.24 лв., за превод на съдебни книжа от 737 лв., за възнаграждение по съдебно-счетоводна експертиза от 317.36 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 2040.22 лв. с ДДС, както и за адвокатско възнаграждение по водене на

делото пред въззивната инстанция от 4080.44 лв. и пред Върховния касационен съд в размер на 2040.22 лв. с ДДС.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, „Кремио“ АД да заплати на „Ай Си Би Си с.р.о.“ разноските, направени по водене на делото пред първоинстанционния съд в размер на 337.14 лв. и за заплатено адвокатско възнаграждение от 948.67 лв., както и за адвокатско възнаграждение, заплатено за защита пред въззивната инстанция в размер на 510.82 лв. и пред Върховния касационен съд в размер на 134.09 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на препис от него, при наличие на предпоставките по чл. 280, ал. 1 и 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____